

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישִׁי פְּרָשַׁת אֶמּוֹר ט"ו אִיָּה ה'תשפ"ה

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֶי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁלִישִׁי עִם רִשִּׁי

בחמש היום לומדים על הבהמות בהן משתמשים לקרבן:

על מנת שבהמה תהיה כשרה להקרבה בקרבן, אסור שיהיה לבהמה שום מום- שום דבר פגום. למשל בהמה שנשברה לה רגל, או שיש לה חתך, או שרגל אחת ארוכה יותר מאשר הרגלים האחרות, כל הבהמות הללו אינן יכולות לשמש בקרבן. אפשר למכור את הבהמה ולתת את הכסף לבית המקדש, אולם אין אפשרות להקריב אותם על גבי המזבח.

אם גוי מביא קרבן לבית המקדש כמתנה לה', גם לו אסור להקריב בהמה שיש בה מום. לומדים גם שאסור להקריב בהמה שרק נולדה בקרבן, יש לחכות שיעברו שמונה ימים אחרי שנולדה. אסור גם להקריב את האם ואת בנה בקרבנות באותו יום. התורה מזכירה שעלינו לאכול את בשר הקרבן באותו יום, ולא להשאיר ממנו ליום אחר. ה' אומר שעלינו ללמד ולקיים את התורה כיון שה' הוציא אותנו ממצרים למטרה זו- שנקיים את התורה.

תהלים / יום ט"ו לחדש פרקים ע"ז- ע"ח

בפרק ע"ח ישנו תאור של כל הנסים שה' עשה לבני ישראל, החל מיציאת מצרים ועד לזמן שה' מנה את דוד המלך למלך על עם ישראל. אחד הפסוקים בפרק הוא "וַיִּקַּץ בַּיּוֹם הַזֶּה", דוד המלך מבקש מה' להתעורר! למה הפונה? האם ה' ישן?

חסידות מסבירה (במאמר הבר מצוה) שבתקופת הגלות החיות שהעולם מרגיש היא כמו החיות שאדם מרגיש באשר הוא ישן. באשר מישהו בתרדמה, הנשמה עולה לשמים והאדם יכול רק לחלום חלומות ולא לחשוב על דברים הגיוניים.

העולם לא מרגיש את מרבית החיות של ה', הוא רק מרגיש קצת מהחיות, כמו החיות שמספיקה לגרם לאדם לחלום.

לכן מבקשים מה' להביא את משיח, באשר כולם יוכלו לראות ולהרגיש את החיות של ה' בעולם כמו אדם ער.

תניא / לקוטי אמרים פרק מ"ח (ט"ו איר שנה פשוטה)

באשר חושבים על אהבתו של ה' לכל יהודי, זה גורם לרצות לאהב את ה'.
בפרק זה לומדים על בריאת העולם באמצעות צמצום, החיות החזקה של ה' מסתרת כדי שיהיה עולם גשמי.
החיות של ה' היא כה חזקה, שהיא צריכה להיות מסתרת על מנת שתוכל להכנס לעולם.
ביצד מסתרת החיות? באמצעות צמצום שה' צמצם והעלים את מרבית החיות ורק מעט מאד מאיר בעולם. החיות + העקרית של ה' נקראת "סובב כל עלמין" ומסתרת לחלוטין. היא נקראת סובב - לשון סיבוב - לא בגלל שהחיות אינה נמצאת בעולם, אלא בגלל שהיא אינה נמצאת בעולם- היות והחיות חזקה מדי.

רק מעט מהחיות הזו הנקראת "ממלא כל עלמין", מרגשת בעולם. החיות הזו ממלאת כל חלק ופרט בבריאה בכמות המתאימה לה הוא זקוק. אבל החיות של "ממלא כל עלמין" עוברת צמצום מאד גדול ולכן אי אפשר כבר להשוות לסובב כל עלמין.

הנה משל שיעזר להבין: חשבו על מספר ענק כמו חמש מליארד, שבע מאות אלף, וששים ושלוש. וואו... זה הרבה! וחשבו על מספר קטן כמו 1. האם אפשר להשוות 1 ל 5,000,700,063? מסתבר שכן, אפשר, אבל המספרים האלו כל כך רחוקים. אבל האם אפשר להשוות אפילו עשר מליארד לאינסוף? לא!

אינסוף הכונה שאין לזה סוף- וזה פשוט ממשיך וממשיך לתמיד, מעבר למקום שאפשר לספר. אינסוף אי אפשר להשוות אפילו לעשר מליארד, למרות שזהו מספר גדול.
החיות של סובב כל עלמין היא כמו אינסוף, החיות של ממלא כל עלמין לא נתנת להשוואה לחיות של סובב כל עלמין בכלל. ובכל זאת, ה' עשה צמצום לחיות של סובב כל עלמין כדי שיהיה עולם כפי שיש עכשו, שבו יהודי יכול לקחת חלק בהפיכת העולם לדירה בתחתונים.
בהמשך נלמד שכאשר חושבים על כך שה' הניח הכל כדי לברא את העולם שבו אפשר לקיים מצוות, נרצה גם להניח הכל הצדה כדי לעבד את ה'.

היום יום / ט"ו איר

היום הוא היום השלושים לעמר.

לחסידים בתקופת האדמו"ר הזקן הייתה אהבת ישראל עזה. הם נהגו לומר: "פת הלחם שיש בידי, היא שלך בדיוק כמו שהיא שלי" לא רק שהם חלקו את מה שיש להם עם אחרים, הם הרגישו שהחלק הזה שיהיה לאדם האחר אפילו לפני ששייך להם. קודם הם אמרו "היא שלך" ואחר כך אמרו "היא שלי".

ספר המצות / מצות לא תעשה רס"ב

בספר המצות היום לומדים את **מצות לא תעשה רס"ב** שלאדם אסור למנע מאשתו דברים מסוימים- למשל אסור לו למנע ממנה מזון או בגדים.

רַמְבַּ"ם / הלכות אישות פרקים י"ד, ט"ו, ט"ז

ברמב"ם היום לומדים הלכות רבות מה הפעל צריך לעשות למען אשתו. עליו לשלם עבור רופאים אם היא חס ושלום חולה, ואם חלילה היא משלכת לבית האסורים עליו לשלם פדיון כדי להוציאה משם. עליו לדבר אליה יפה ולא לבעוס.

לומדים גם מה על האשה לעשות למען בעלה. הרמב"ם אומר שעליה לכבד אותו מאוד ולעשות כמיטב יכולתה שהדברים יהיו כמו שהוא אוהב.

דרכי החסידות / ספירת העמר - הוד

השבוע בספירת העמר סופרים ספירה מיוחדת ספירת "הוד". כל יום השבוע עובדים על עשיית המעשים שלנו באופן של "הוד" שיגרם לנו להתנהג טוב יותר, כפי שה' רוצה שנתנהג. המלה הוד היא מלשון הודאה, בטול. במשנה רואים שהמלה הודאה היא באשר תנא אחד משנה את דעתו ומסכים עם הדעה של תנא אחר (למשל: "מודים חכמים לרבי מאיר"). עבורנו, הודאה היא שלמרות שאנו מבינים דברים באופן מסוים או רוצים לבטא דברים באופן אחר עלינו להיות מוכנים לשנות את דעתנו ולעשות את מה שה' רוצה שנעשה.

~

פעם דבר הרבי על ישיבות חב"ד שנוסדו בידי הרבי הרש"ב. הוא שאל "איך יכולה ישיבה כזו להתקיים? במרבית הישיבות לומדים גמרא במשך היום ויש יותר זמן שבו מאפשרים לבחורים אפשרות בחירה מה ללמוד או לעשות. בישיבת תומכי תמימים צריכים ללמוד גמרא, חסידות להתפלל ב"עבודה", ללכת לעזור ליהודים אחרים (מבצעים) ולקיים סדר מאד קפדני. אם קורים כל כך הרבה דברים, איך יתכן שלבחורים בכלל תהיה חיות במשהו?

הרבי הסביר מהו הסוד, הרבי הרש"ב נתן לבחורים את מדת ההוד. הוא למד אותם לחשב לא רק על עצמם ועל מה הם אוהבים ללמוד או לעשות, אלא לחשב על מה שה' רוצה. ואז הם יוכלו להיות בחיות ובהתלהבות מכל חלק מהישיבה, היות שמה שגורם להם לזאת זו העבודה שכל הדברים האלו משמחים את ה'.

לכלנו יש דברים רבים לעשות, ללמוד בתלמוד תורה, להיות נחמדים ולעזור לחברים, לשמוע בקול ההורים והמחנכים, ללכת למבצעים ולעזור בשליחות. לעשות קדוש ה' בפני כל העולם, ללמד חת"ת, להנות כדי שנהיה בריאים ושמחים.

באשר אנו יודעים שה' רוצה את כל הדברים האלה, ויש לנו הוד, אנו יכולים לעשות הכל באופן מיוחד טוב ויפה (הסבר נוסף למלה הוד הוא- יפי "הוד והדר לבושה").